

21.9.51, יום ו'

בעשר וחצי באתי לבית הנשיא. מצבו יותר טוב מאשר ראיתי בפעם האחרונה. הוא פתח. מצדדים שונים יש עליו לחץ המפלגות. הוא יודע שעליו לשבת בקרן זווית, אבל הוא חרד למצב, ביחוד למצב הכספי. אם לא צאצא נשלם שטח אחד - יהיה אסון.

מטיתי לו על המצב. ביחוד על השיחות עם מפ"מ. מחר כינוס מרכז המפלגה. אמרתי לו שהזמנתי ל-12 רוקח וברנשטיין. ביום ב' אבוא אליו ואוכל למסור לו על המצב, כי ביום ראשון אשתתף בחברונים, ביום ב' אשוב, ולפני לבתי לירושלים אסור לביתו. מטיתי לו גם השיחות בפריס ועל עמדתנו.

- מתדי מברק אלי: אף ממתיקים אפשר להרגיש המתח והמאמץ הכרוך בהרכבת הממשלה, אך טענותיהם של יהודי אמריקא בקשר לנושא שאבן והוא הבריקו אינן פוסקות אלא חולכות ורבות. והוא מבקש להודיעו מה בדעתי לעשות בענין זה.

- בשחים עשרה באו אצלי רוקח וברנשטיין על פי הזמנתי. אמרתי להם על אופי הכנוס מחר, על מציאות חילוקי דעות בקרבנו בנוגע להיקף הקואליציה, ועל נטיה חזקה לשמור על התיקים אוצר ומסחר, היק אחרון יפרד מהעשיה ויכלול כל המסחר. כררתי גם עמדתנו בענין החנוך: זכות ההורים לגיוון.

הם היו מאוכזבים ואמרו באירוניה - תמסרו לנו אילו פירורים. הסברתי למה להפוך מסחר צלבילתי חלוי וקשור בחעשיה, כי המסחר צריך לשרת גם החקלאות, גם העבודה, גם התחבורה וגם התעשיה. טענו שאוצר כולל בעצם הכל. הודיתי שיש להסיל מרות הממשלה על חלוקת מטבע חוץ, טענו שהאוצר מרכז רשות הפיתוח, נכסי המדינה, זכויות, נכסים נטושים.

ביקשו לבסוף שמחר לאחר ישיבת המרכז תחקטר אתם הועדה המפלגתית לסיים

הדיונים.

- בא אצלי יחזקאל סהר. החומר האנושי במשטרה הולך ורע. רובם מהעולים באים מארצות שבו השוחד הוא חלק מהמשכורת. הוא מציע ששרות לאומי יחול גם על משטרה. זה לא נראה לי, אבל הבעיה היא בעיה (לא רק של המשטרה) - והבטחתי לדון בה לאחר הקמת הממשלה.

22.9.51

מועצת המרכז והסיעה, במשך כל היום.

בערב באה אצלי לפי הזמנתי ש. פרסיץ. בשיחה ארוכה על החנוך נתגלתה תמימות דעות. היא מקבלת זכות ההורים לגיוון החינוך. היא סבורה שחיה שותפות אמת בינינו ובין הכלליים.

23.9.51, יום א' כב' אלול

יצאתי הבוקר בשעה שש לחמרונים: לב"ס כדורי (מטה החמרונים), משם לכחולים בעילבון, ומשם לירוקים במעב, רמה, בחוה. סעדנו בשכי ציון. משם עלינו צפונה לראש הנקרה, וחזרנו בכביש נהריה - תרשיחה, סחמסה, ספסופה (שחר) - שם חזינו הצניחה הסרגית. משם חזרנו דרך עילבון נצרה לח"א.

הייתי מדוכא עד היסוד מהאסון. איני בטוח שאחריות אינה חלה עלינו.